

hvad man i Fortiden ansaa for at være rigtigt.

Jeg vil gerne takke den højtærede Finansminister for den Imødekommehed, som med Hensyn til det indenlandske Statslaan er vist overfor de Ønsker, vi fra vor Side fremsatte om, at Halvdelen af dette Laan maatte blive placeret paa 15-aarige Statsobligationer. I samme Forbindelse vil jeg sige, at det har glædet mig meget at høre, at Forsøget med Skatkammerbeviser synes at falde godt ud. Jeg mindes jo fra Debatten i Fjor, da jeg første Gang rørte ved Spørgsmaalet om Statens Overtræk i Nationalbanken, med hvilken udprøget Mistillid den højtærede Finansminister modtog den Haand, jeg strakte frem imod ham, men det lykkedes dog efterhaanden at overvinde denne Mistillid, og det Resultat, som er naaet, synes altsaa nu at være tilfredsstillende.

Endelig nødes jeg til, inden jeg forlader Beskatningsspørgsmaalet, paa ny at henstille til Ministeren at overveje Spørgsmaalet om Brugsforeningernes Beskatning. Det er sagt mig, at Handelsforeningerne Gang paa Gang i en lang Række af Tilfælde — der er konstateret over hundrede — har faaet slaaet fast, at Brugsforeningerne sælger til Ikke-Medlemmer og saaledes driver en Konkurrence til de næringsdrivende Borgere, som gør dissers Ønske om, at Brugsforeningerne ogsaa skattemæssigt bør stilles paa lige Fod med dem, særdeles forstaaeligt.

Finansministeren sluttede sin Tale med at udtale Ønsket om, at Rigsdagen ved Behandlingen af dette Finanslovsforslag vil forstaa, at forøgede Udgifter vil være vanskelige at bære i den Periode, vi gaar i Møde. Hvad siger nu dette? Skal Eftertrykket lægges paa „Finanslovsforslaget“, er det kun ved Behandlingen af dette, at der skal udvises Økonomi? Nej, det er neppe Meningen, det maa sikkert være tænkt mere almindeligt. Rigsdagen skal forstaa, at Økonomi er nødvendig, og det siger jo i øvrigt sig selv, at naar der baade skal afbetales paa Statsgælden og gives Afkald paa indirekte Afgifter og gennemføres et stort Lovgivningsprogram, og naar samtidig den direkte Skat kan ventes at ville gaa betydeligt ned, saa er Økonomi nødvendig. Men hvorledes gaar det saa med det store Lovgivningsprogram, og hvorledes gaar det med det ærede Medlem Hr. Hans Nielsens storslaaede Fiskeritogt til Færøerne, hvor han saa rundhaandet sagde: Bombarder bare Statskassen? Ja, bombardere — ikke med Indtægter, men med Krav. Hvorledes

gaar det med alt det? Ja, hvis det skulde udføres i Virkeligheden, saa var det naturligvis slemt, men saa galt er det heldigvis ikke — heldigvis for Regeringen. Det hele er et Udtryk for det, der hedder Arbejdets Deling. Nogle Ministre skal love at give mange Penge ud: Socialministeren, Indenrigsministeren, Landbrugsministeren, Undervisningsministeren; Finansministeren derimod er den gode Økonom, og da det hele foregaar paa Papiret, saa er der intet Sammenstød mellem de to Virksomheder, som tilsammen bidrager til overfor Vælgerne at give Indtryk af, at Socialdemokratiet virkelig er et alsidigt Parti.

Inden jeg forlader dette Afsnit af min Tale, vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger om det Begreb, der kaldes Arbejdets Frihed. Jeg ønsker ikke at deltage i de Angreb, der af de Herrer Pinstrup og Madsen-Mygdal føres blindt og under kraftig Benyttelse af Følelsesmomenter mod de bestaaende Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationer. Tværtimod mener jeg, at man maa være meget kortsynet for ikke at kunne se, at der gennem Opbygningen af de to store Organisationer er sket store Fremskridt i Retning af at sikre rolige Arbejdsforhold her i Landet, og jeg kan indskyde, at jeg ogsaa tror, det i Virkeligheden er en Vinding for det danske Samfund, at der gennem Arbejderorganisationerne er skabt en Forbedring i den danske Arbejders Kaar. Men det er gaaet her som saa ofte, ja næsten med alt, hvad Menneskene beskæftiger sig med, at paa den fornuftige Brug følger Misbrug. Der har ganske utvivlsomt i de senere Aar, og ikke mindst i den senere Tid, for Offentligheden foreligget Sager, som har stillet de gennem de stærke Organisationer muliggjorte Angreb paa Arbejdets Frihed i et meget grelt Lys. For et Par Aar siden var der nogle Forhold indenfor Bogtrykkerforeningen, der tildrog sig en lidet smigrende Opmærksomhed, og i den sidste Tid har Opmærksomheden navnlig fæstnet sig ved Kolindsund-Affærens hæsle Udløbere og Affæren: Madam Hansen fra Fiskeriefabrikken. I det første Tilfælde foreligger der, saa vidt jeg kan se, en Udvidelse af det i sig selv særdeles betænkelige Begreb: smittede Varer udover alle rimelige Grænser, og i det sidste Tilfælde et klart Misbrug af en Fagforenings faktiske Magt til en økonomisk Forfølgelse af en Art, som et Samfund maa være ikke blot berettiget, men forpligtet til at væge sig imod. Hvis de bestaaende Love ikke er tilstrækkelige — og dette Spørgsmaal maa jo afgøres af Domstolene —, saa maa Spørgsmaalet tages